

De beproeving van Asaf

Psalm 73

Inleiding

Het eerste vers geeft het eindresultaat van alle ervaringen van de psalmdichter, die door hem worden beschreven in deze psalm. Wij vinden hier ook de sleutel tot heel het derde boek (Ps. 73 tot Ps. 89), dat ons de gedachten toont van de genade van God tegenover heel Israël. De overtuiging dat Zijn goedheid zich uitstrekt tot allen die rein van hart zijn, is de vrucht van het werk van de Heilige Geest in het hart van Asaf; en het is een beeld van het werk dat Hij straks zal doen onder het overblijfsel van de tien stammen, die nu nog onder de volken verstrooid zijn, evenals in het overblijfsel van Juda.

Met nadruk herhaalt de psalmdichter het woord 'waarlijk' of 'Ja' (vers 1 en 18). Dat is een woord van geloof, in tegenstelling tot de redeneringen van het eigen hart en de influisteringen van de tegenstander. Wat die ook influistert, de gelovige kan altijd met zekerheid zeggen: 'God is goed'. Dit niet alleen in woord, maar ook in de daden die Hij doet voor allen die rein van hart zijn. Die zuiver van hart zijn, hebben in zichzelf nog steeds de zondige natuur, maar die hebben ze geoordeeld, en oordelen die in de praktijk nog steeds. Door het geloof hebben zij het oordeel aangenomen dat op het kruis is voltrokken over de natuurlijke mens. Door het geloof in het verlossingswerk van Christus hebben zij nieuw leven ontvangen, en genieten zij vrede met God. Zij oordelen het kwaad zoals God het oordeelt, en hebben geen enkel vertrouwen meer in het vlees.

Tot dit zelfoordeel werd Asaf gebracht door de smartelijke ervaring die hij gaat beschrijven. Hoe vernederend ook, ze was heilzaam en gaf hem de overtuiging van de liefde van God voor allen die zich aan Zijn Woord onderwerpen en geen vertrouwen meer in het vlees hebben. Er zijn verborgenheden die we niet kunnen doorgronden, maar het Woord geeft ons de openbaring van feiten en waarheden die duidelijk tastbaar zijn voor het geloof, die we moeten vasthouden als een anker voor de ziel dat zeker en vast is. Wij moeten ons daaraan vastklemmen met de eenvoud en kracht van het geloof, om niet te worden overspoeld door de golven van de beproeving. Laten we de verklaring van de man Gods altijd herhalen, die hier tegen ons zegt: 'God is goed, voor hen die rein van hart zijn.' Hoe verborgen Zijn wegen soms ook zijn, laten we ons deze zekerheid niet laten ontnemen dat wij de voorwerpen zijn van een oneindige, onpeilbare en eeuwige liefde.

1. Een psalm van Asaf. Ja, God is goed voor Israël, voor hen die zuiver van hart zijn

Tot die conclusie kwam de godvrezende Asaf, na een zware strijd die hij ons hier beschrijft. De conclusie waarmee zijn beschrijving begint: dat was de overwinning die God hem gaf, toen hij Zijn heiligdom binnenging. Asaf overziet zijn eerdere vrees en redeneringen; en hij geniet van de onuitsprekelijke vrede die hij in het licht van het heiligdom heeft gevonden. Hij is met vertrouwen en troost vervuld.

Hij kan dan ook niets anders meer uitroepen, met een hart dat overvloedt van dankbaarheid: 'Ja, God is goed'. Dan leren we hoe belangrijk het is dat wij alle gedachten van het ongelooft verwerpen, evenals alle verkeerde inbeeldingen die in ons hart opkomen, en evenals Asaf luid verkondigen hoe groot en wonderbaar de goedheid van God voor ons is.

2. Maar wat mij betreft, mijn voeten waren bijna uitgegleden, mijn schreden waren haast uitgeschoten

'Maar wat mij betreft'. Wat een tegenstelling tussen de oneindige wijsheid van Hem Die Zichzelf aan onze ziel heeft geopenbaard in de Zoon van Zijn liefde, en de dwaasheid die onszelf kenmerkt: 'mijn schreden waren haast uitgeschoten'. Niet geoordeeld kwaad in het hart en verkeerde gedachten in het binnenste, tasten al gauw de wandel aan. Er is een nauwe band tussen de morele toestand van de innerlijke mens en ons gedrag.

Als de getrouwe de gerechtigheid en wijsheid van God in twijfel trekt, lijkt hij op een afbrokkelende muur; dan wankelt zijn oprechtheid. Dan houdt hij op geestelijk te groeien, zijn voeten glijden uit alsof hij op ijs loopt. Hoe moeten wij toch waken

over de toestand van ons hart en ons laten doorgronden door het Woord, terwijl we aan Hem vragen Die ons liefheeft: 'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart. Toets mij en ken mijn gedachten' (Ps. 139:23-24).

'Bijna' uitgegleden, zegt Asaf. Laten we hier de grote goedheid opmerken van een almachtige God. Hij houdt Zijn zwakke kind staande. Gereed om ieder ogenblik te vallen, worden we toch ondersteund door Zijn barmhartige hand. Hij zal niet toestaan dat de beproeving onze krachten te boven gaat. Maar laten we van Zijn beloften geen oorkussen maken, om in onverschilligheid en luiheid te gaan wandelen. Zij die God vrezen en zich veroorloven hun blik naar de wereld te richten, moeten beseffen dat het in de dag van de verzoeking heel moeilijk zal zijn oprecht te blijven. Laten we denken aan Asaf, die nadat hij enigszins werd aangetrokken door de schone schijn van de tegenwoordige wereld, bijna afdwaalde van de weg van het geloof en van de gehoorzaamheid. Hij moest zijn afdwaling belijden. Zijn gedachten waren afgedwaald, zijn oordeel was onjuist. Zijn genegenheden hadden zich afgewend van God, Die alleen waard is ons hart te bezitten. Zijn voeten waren bijna afgegleden in een afgrond.

3. Want ik was jaloers op de dwazen, toen ik de vrede van de goddelozen zag

De psalmdichter openbaart ons de verborgen gedachten die zijn ziel vervulden: 'Want ik was jaloers op de dwazen, toen ik de vrede van de goddelozen zag'. Het Woord waarschuwt ons: 'Wees niet afgunstig op de bedrivers van ongerechtigheid' (Ps. 37:1, 7; zie ook Spr. 24:1, 19-20). Stoffelijke welvaart en materialisme is een geducht wapen in de hand van de vijand. Hoogmoedige mensen bedienen zich van de macht, die het welslagen van hun aardse ondernemingen hun geeft, om de zwakken en vooral hen die God vrezen te verachten en te onderdrukken.

Voor een gelovige is het treurig en vernederend om jaloers te zijn op de goddelozen. Het is onverstandig om zulke gevoelens aan te kweken. De psalmdichter keek slechts naar de tegenwoordige tijd. Hij dacht niet aan de vreselijke toekomst die voor de goddelozen is bereid. Wie zou jaloers zijn op een veroordeelde, die de ladder opgaat naar het schavot? Dat is het geval met de goddelozen, die voorspoedig zijn en hun rijkdommen vergroten, maar daarna eindigen in het eeuwige verderf. Werkelijk gelukkig zijn ze niet, ondanks alle voordelen dankzij hun verheffing in de wereld.

Voor het aardse volk Israël kon overvloed van bezit beschouwd worden als een teken van Gods gunst. De boze zag er zelfs een aanmoediging in om in een

verkeerde weg te volharden. Toen Asaf zich liet gaan in zijn gedachten en de overleggingen van zijn hart, kwam hij tot de conclusie dat het voor hem beter was de weg van de goddelozen in te slaan. Zo bedierf de afgunst het inzicht, omdat die het schijnbare geluk van de goddelozen in een verkeerd daglicht stelde. De voordelen die gezondheid, rijkdom en wereldse genoegens hun verschafften, maakten hen niet gelukkig. Ze bewaren hen niet voor de ongelukken, die straks in een ogenblik over hen zullen komen. 'Het gejuich van de goddelozen is van korte duur geweest, en de blijdschap van de huichelaar maar voor een ogenblik?' (Job 20:5). 'Zij slijten zij hun dagen in het goede; en in een ogenblik dalen zij af in het graf' (Job 21:13).

4. Tot aan hun dood zijn er immers geen boeien, en hun kracht is fris

'Want moeite hebben zij niet'. Dit feit wordt genoemd als het meest onbegrijpelijke van alle dingen, want de algemene gedachte is dat in het ernstige doodsuur de bozen in angst moeten verkeren. Daaruit besluit men soms, dat een rustig doodsbed gevolgd moet worden door een gelukkige eeuwigheid. Sommige mensen die in onverschilligheid en ongeloof hebben geleefd, worden verhard en blijven vredig zelfs tegenover de dood en de eeuwigheid. Anderen daarentegen schrikken bij de gedachte aan een naderend oordeel. Ook leven velen onder een krachtige dwaling om de leugen van de vijand te geloven en zonder strijd de eeuwigheid in te gaan; hun ogen gaan pas open als het te laat is. Zij kennen geen strijd, die veel godsdienstige zielen doormaken voordat zij in de tegenwoordigheid van de Heere komen, omdat hun hele leven voor Hem geoordeeld zal worden.

De rust van de bozen kan een onderwerp van droefheid zijn voor de heiligen, maar het zou geen onderwerp van jaloezie moeten zijn. Want de grootste strijd van de gelovige is altijd veel beter dan de rust, die het verwaande ongeloof kan geven tegenover het eeuwige verderf. 'Welgedaan is hun lichaam', of 'hun kracht is fris'. Dikwijls gebeurt het dat goddelozen een sterke gezondheid genieten tot aan het einde van hun leven, en dat zij sterven zonder lichamelijk lijden te hebben ondervonden.

5. Zij verkeren niet in moeiten, zoals andere stervelingen, en worden niet gekweld met andere mensen

Of in een andere vertaling: 'in de kwelling der stervelingen delen zij niet'. Zo ontkomen zij aan verpletterende zorgen, aan snerpande pijnen, die degenen treffen die hen omringen. Terwijl veel getrouwen arm zijn, gekweld worden door de slagen van de tegenstand, en lijden onder de bittere haat van anderen, leven zij

op hun gemak en kennen geen tucht en beproeving zoals gelovigen die ondervinden.

Gods wegen zijn duidelijk voor het geloof, dat het doel ervan begrijpt, maar voor het natuurlijke hart zijn ze een onverklaarbaar raadsel. God geeft de goddelozen over aan de begeerten van hun verharde harten, omdat ze Zijn waarschuwingen met voeten hebben getreden. Hij laat hen gaan op de door hen gekozen weg. Dan klinkt dit woord als een doodsklok: 'Laat hij die onrecht doet, nog meer onrecht doen; en die vuil is, zich nog vuiler maken' (Openb. 22:11).

6. Daarom hangt de hoogmoed hun als een ketting om de nek, het geweld bedekt hen als een mantel

Daarom hangt de hoogmoed hun als een sieraad om de hals. In hun eigen gedachten verheffen zij zich, alsof zij de heersers van de aarde zijn. Hun ijdelheid is hun enige versiering. Zij laten het iedereen zien als een opzichtige gouden ketting om de nek, die niet buigen wil voor het juk van de Heere. Hun eer is in hun schande en getuigt van het oordeel, dat hun wacht. Zij beroemen zich op wat een onderwerp van klagen voor hen zou moeten zijn. Het geweld bedekt hen als een mantel. Hun verwaandheid bedekt hen en is altijd bereid om bloed te vergieten. Zonder op de rechten van anderen te letten, volgen zij hun eerezuchtige plannen. Zij staan klaar om in eigen belang anderen te verpletteren, die daarbij in de weg staan. Evenals de kleren voor iedereen zichtbaar zijn, maken ze geen geheim van hun kwaadaardige bedoelingen. Ze schamen zich niet ervoor om alles waar zij menen recht op te hebben zich toe te eigenen, ook al is dat ten koste van de ander.

7. Hun ogen puilen uit van vet, zij hebben de inbeeldingen van hun hart overtroffen

Rijkelijk van aardse goederen voorzien, leven zij alleen om te eten en te drinken. Hun leus is: 'Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij' (1 Kor. 15:32). 'Met hun vet hebben zij hun hart afgesloten, met hun mond hebben zij trotse taal gesproken' (Ps. 17:10). 'Zo zijn de mannen van de wereld, die hun deel hebben in dit leven' (Ps. 17:14).

Zij hebben de inbeeldingen van hun hart overtroffen. Hun onverzadigbare wensen worden verwerkelijk. Hun welstand neemt toe en alles lijkt hun toe te lachen op aarde. Zij kunnen aan al hun wensen en begeerten voldoen.

8. Zij spotten en spreken boosaardig van onderdrukking, zij spreken uit de hoogte

Het bederf en de boosheid van hun hart wordt in hun woorden openbaar: 'Hun keel is een open graf (Rom. 3:13). Hun onderwerp van gesprek is de spot en de verdrukking van de getrouwen. Zij beroemen zich erover en willen er een gedragsregel van maken. Als zij hun doel bereiken, gebruiken zij hun positie om anderen uit te persen. Zij hebben alle vrees voor God verworpen en denken niet aan Zijn oordeel. Zij menen erboven te staan, denken vrijgesteld te zijn van iedere onderwerping aan wetten die door mensen zijn vastgesteld. Ze spreken uit de hoogte en verwachten dat iedereen voor hen beeft.

9. Zij zetten hun mond op tegen de hemel, hun tong wandelt honend rond op de aarde

Tegen God Zelf spreken zij hun lasteringen uit. Als je hen hoort spreken, zou je denken dat hun plaats boven de wolken is en dat ze vanaf die hoogte tot anderen spreken. Zij wandelen rond op aarde om slachtoffers te vinden voor hun onderdrukking en boosheid. En zoals de slang laten ze overal hun sporen achter. Hun tong is als een scherp zwaard (Ps. 57:4). 'Slangengif is onder hun lippen' (Ps. 140:3).

Aan deze beschrijving herkennen wij de morele karaktertrekken van de Antichrist en zijn werktuigen, die de getrouwen tot het einde zullen vervolgen. Als hun slachtoffers arm zijn, dan spreken zij erover om hen te onderdrukken en te verpletteren. Als iemand probeert de waarheid en de gerechtigheid te handhaven, dan overschreeuwen zij die stem met valse beschuldigingen. Als men spreekt over de heerlijkheid en de macht van God, Die het oordeel zal uitvoeren over hen die tegen Hem opstaan; dan roepen zij: 'Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen' (Ps. 2:3). Zo blijft er geen plek in het heelal over, waar ze niet proberen hun boosheid te laten doordringen en God te bestrijden.

10. Daarom kan Gods volk ertoe komen, wanneer er een volle beker water voor hen uitgeperst wordt

Het gevaar dat de getrouwen lopen, is dat zij in hun nood hulp zoeken bij de bozen. David zelf maakte die treurige ervaring mee. In een ogenblik van ontmoediging, toen zijn oog niet op de Heere zag maar op de omstandigheden, zei hij: 'Op de een of andere dag zal ik toch nog door de hand van Saul omkomen. Het is voor mij het beste dat ik de toevlucht zoek in het land van de Filistijnen' (1 Sam. 27:1). Hoeveel ellende heeft die verkeerde stap tot gevolg gehad! David werd verlost, maar niet

zonder de bittere gevolgen van zijn gebrek aan afhankelijkheid van God te ondervinden.

Asaf vervolgt in vers 10: 'wanneer er een volle beker water voor hen uitgeperst wordt'. In plaats van vrede en voorspoed te vinden bij de bozen, krijgt de gelovige er het water van de beproeving. Een van de bittere vruchten van de eigen weg die David was ingeslagen toen hij naar de Filistijnen vluchtte, was de inname van Ziklag door de Amalekieten. Toen David en zijn mannen terugkwamen was de stad verbrand, en de vrouwen en kinderen waren gevangen genomen. 'Zij begonnen luid te huilen, totdat er geen kracht meer in hen was om te huilen' (1 Sam. 30:1-4). Zo tuchtigt de God de Zijnen, als zij bij de wereld hulp gaan zoeken, hulp die Hijzelf nooit zal weigeren aan het geloof te geven. Hij verlaat nooit wie tot Hem roept in de nood. David had ook deze ervaring. Toen hij zich in de Heere had gesterkt, behaalde hij een schitterende overwinning op de Amalekieten en heroverde alles wat ze hadden meegenomen.

11. dat zij zeggen: Hoe kan God het weten? Zou de Allerhoogste er weet van hebben?

De goddelozen maken elkaar wijs dat hun onderdrukking en ongerechtigheid niet worden opgemerkt door Hem Die de wereld bestuurt. Als er een God is, zo zeggen ze, heeft Hij het veel te druk om kennis te nemen van wat er op aarde voorvalt. Zo stellen ze zichzelf gerust, wanneer de gedachte aan het oordeel hen kwelt.

Vervuld met hun eigen wijsheid, wagen zij het die van de Allerhoogste, Die de hemel regeert, te betwijfelen. Dat is de dwaasheid van de wijzen van deze eeuw, die God verwerpen. Zij vormen zich een god naar hun eigen denkbeelden, iemand die zich niet druk maakt over wat schepselen doen en hen geen rekenschap vraagt. 'Maar jij zegt: Wat weet God ervan? Zou Hij door de donkere wolken heen oordelen? De wolken zijn voor Hem een schuilplaats, zodat Hij niet ziet; en Hij wandelt over de omtrek van de hemel' (Job 22:13-14).

12. Zie, dezen zijn goddeloos, toch hebben zij in de wereld rust en vermeerderen hun vermogen

Dat was het raadsel, dat het geloof van de psalmdichter deed wankelen. Hoe komt het dat de mensen, die met God geen rekening houden, overvloed hebben en genieten van al het goede dat de wereld biedt. In plaats van oordeel genieten zij voorspoed en worden gevreesd en geëerd. Hun trots en arrogantie worden groter naarmate hun fortuin en macht toeneemt, terwijl wie rekening houdt met God arm, veracht en bespot wordt.

13. Ja, voor niets heb ik mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen

Asaf betwijfelde nu het nut van een godvruchtig leven, dat vergezeld gaat met lijden. De tegenstander probeert hem mee te nemen op een gladde weg. Hij wil hem overtuigen dat het nutteloos is zich ervoor in te zetten om het kwaad te oordelen en met rekening te houden. Het leek erop dat hij van zijn oprechte wandel en de vrees voor God geen enkel voordeel had. Al degenen die dat niet deden, werden overladen met rijkdom en macht. Zo kan het geloof aan het wankelen worden gebracht, als we alleen maar bezig zijn met de omstandigheden.

Het was nodig dat Asaf zich liet onderzoeken door het licht van het heiligdom. Hij was druk bezig geweest om zijn hart zuiver te houden en zijn handen niet vuil te maken. Door zich toe te leggen op zelfoordeel, was hij het contact met God kwijtgeraakt. Het was dan ook een bittere pil voor hem te moeten constateren dat al die oefeningen zonder vrucht bleven. Het enige dat hem restte was de conclusie die later ook werd getrokken in het boek Maleachi: 'U zegt: God dienen is nutteloos! Wat voor nut heeft het dat wij onze taak ten behoeve van Hem vervullen en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht van de HEERE van de legermachten? Welnu, wij prijzen de hoogmoedigen gelukkig: niet alleen worden zij die goddeloosheid doen, opgebouwd, zelfs als zij God beproeven, ontkomen zij' (Mal. 3:13-15). De hele geschiedenis door heeft dit soort ongelooft de mens ertoe gebracht op die manier te mopperen op God. Asaf vervolgde zijn klaagzang nog met de woorden:

14. Want de hele dag word ik gekweld en mijn bestraffing is er elke morgen

Het vormt een aangrijpende tegenstelling met de ongelovigen. Het is vreemd dat de heiligen gekweld worden, terwijl de anderen vrolijk zijn. Maar zo is het gedurende de genadetijd. Personen die het volk van God verdrukken, hebben nu eer en aanzien. Maar eenmaal zal God in gerechtigheid alles vergelden op de dag van het oordeel en de Zijnen rust geven. Dat zal zijn 'bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van Zijn kracht, in vlammend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen. Zij zullen als straf lijden het eeuwig verderf, verwijderd van het aangezicht van de Heer en van de heerlijkheid van Zijn sterkte, wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd' (2 Thess. 1:6-10).

Asaf had er geen vrede mee dat God zoveel wanorde en onrecht toeliet op aarde. Hij verweet God met twee maten te meten. Vele gelovigen hebben in de afgelopen eeuwen soortgelijke vragen gehad en hebben troost gevonden in de woorden van Asaf. Ook zij konden het raadsel van de wegen van God met de wereld niet oplossen. En evenals Asaf konden ze pas rust vinden, nadat ze het heiligdom waren binnengegaan. Vanuit die positie zagen ze het droevige einde van de bozen, en konden zij zich verblijden dat zij niet deelden in hun lot.

Wij moeten leren 'dat wij door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten binnengaan.' Dit koninkrijk wordt met geweld ingenomen en geweldenaars rukken het weg. 'Strijd om in te gaan door de nauwe poort', zegt de Heere Jezus. Dit betekent letterlijk 'met de dood worstelen' (zie ook Kol. 2:1; 4:12). 'Ga in door de nauwe poort; want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor binnengaan; hoe nauw is de poort en smal de weg die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden' (Matt. 7:13-14). Ons leven is vol beproeving en het is belangrijk Gods tucht te erkennen. Hij wil alleen het goede voor ons. Hij wil ons een zegen geven ook door moeilijke omstandigheden. Hij kent ons volkomen en weet welk medicijn wij nodig hebben. Hij tuchtigt ons, omdat wij Zijn geliefde kinderen zijn.

15. Als ik zou zeggen: Ik zal ook zo spreken, zie, ik zou ontrouw zijn aan al Uw kinderen

De dichter begreep dat als hij uitdrukking gaf aan de reddenaties van zijn hart, hij grote schade zou kunnen berokkenen aan de kinderen van God. Uitingen van ontevredenheid en gemopper door een vooraanstaande broeder of zuster kan voor velen een reden zijn om af te haken. Maar de vrees om anderen kwaad te doen, verhinderde de psalmdichter om hardop te zeggen wat hij in zijn hart dacht. Hij kon het niet met zijn geweten in overeenstemming brengen om af te breken wat kostbaar was voor het hart van God.

Ondanks het contrast tussen de wil van God en de wil van het vlees, wordt het hart van de gelovige door de Geest in de goede richting gestuurd. Wij moeten denken aan de gevolgen van alles wat wij doen of zeggen. Wij moeten geen valstrik vormen voor kinderen van God, en tegenover de wereld niet de naam onteren van de God Die wij dienen. 'Wee die mens, door wie de ergernis komt' (Matt. 18:6-7). Laten wij evenals Asaf onze lippen weerhouden van gemopper. Hoeveel kwaad hebben ondoordachte woorden niet veroorzaakt! Als vooraanstaande mensen mopperen over de wegen die God met hen, of met de Zijnen gaat, wat voor gevolgen heeft dat dan? Brengen zij dan niet in de eerste plaats dit gevoel van ontevredenheid

over op anderen die naar hen luisteren? Zij worden ook ontevreden. En in de tweede plaats: Wat voor getuigenis krijgen mensen die buiten zijn? Zullen zij daardoor jaloers worden op de plaats die wij hebben? Nee, zij zullen zeggen: Daar moet ik niet wezen.

16. Toch heb ik nagedacht om dit te kunnen begrijpen, maar het was moeite in mijn ogen

Als je op deze wijze in een innerlijke strijd bent verwickeld, kan het verlichting geven er met anderen over te praten. Maar het gevaar anderen hierdoor in moeilijkheden te brengen, weerhield de psalmdichter ervan. Een verborgen verdriet wordt een bijna ondraaglijke last. Het vuur dat in de ziel brandt, veroorzaakt een lijden dat de menselijke kracht te boven gaat. Maar Hij Die Zijn schapen liefheeft, verlaat ons niet. De verlossing van Asaf was nabij.

17. Totdat ik Gods heiligdom binnenging, en op hun einde lette

De enige plaats waar alles in het licht van God komt, is in het heiligdom. De eigen wil en onze eigen redeneringen worden daar geoordeeld. Wij zwijgen op die plaats en laten God spreken. Onze eigen ogen gaan open. Gods wegen zijn rechtvaardig en wij zien de dingen door Zijn oog. We kijken niet meer horizontaal, niet naar het hier en nu, maar kijken erop neer. Onderin het dal zie je aan alle kanten bergen. Je blikveld is beperkt door de grootte van het dal. Alle dingen zijn groot. Maar bovenop de berg zie je al de dalen, en als je in een dal kijkt lijkt alles klein.

De psalmdichter gaat de atmosfeer van het heiligdom binnen, de woonplaats van God. Hij verlaat het domein van de zichtbare dingen. Zijn gedachten en dwalingen worden gecorrigeerd. De schijnbare wanorde van Gods wegen verandert in volmaakte harmonie. God brengt hem op een hoogte van waaruit hij alles kan overzien. Het is het niveau waarop God alles bestuurt. Met het oog van het geloof kan hij nu het einde zien van hen waarop hij jaloers was geweest. Zijn jaloezie valt weg en maakt plaats voor afschuw. De gelovige heeft geen deel aan de tijdelijke genoegens hier op aarde. Hij is een pelgrim in een donkere wereld, waaruit men zijn Heiland heeft verbannen. Zijn verlangens behoren uit te gaan naar de hemel, het doel van zijn reis. Wij zeggen niet dat Asaf de hemelse roeping heeft begrepen, maar God laat hem met één blik de toekomst zien en de heerlijkheid van het koninkrijk. Het gelovige overblijfsel, waarvan de ervaringen profetisch in deze psalm worden beschreven, zal de openbaring van de heerlijkheid van de Koning ook verwachten. Zij zullen bijeengebracht worden om de zegen van het duizendjarig Rijk binnen te gaan.

18. Ja, U zet hen op gladde plaatsen, U doet hen in verwoesting vallen

De verontwaardiging van de psalmdichter kwam niet voort uit de voorspoed van de bozen als zodanig, maar kwam meer door het feit dat het erop leek dat God de onrechtvaardigen leek te bevoordelen boven de rechtvaardigen. Toen Asaf het heiligdom binnenging, scheen het licht in zijn ziel en ontdekte en oordeelde hij de dwaasheid van zijn redeneringen. Hij ziet op dat moment dat God het de Zijnen niet toestaat schitterende plaatsen op aarde in te nemen. Hij zag dat God dit in liefde deed en hen wilde bewaren voor gevaren. Maar Hij zet de goddelozen op gevaarlijke plaatsen, die leiden naar de ondergang. Terwijl lijden, moeite en vernedering de gelovige ertoe brengt zijn toevlucht te nemen tot God, bij Wie rust, veiligheid, kracht en vreugde gevonden wordt.

Wat een verschil was er tussen Haman en Mordechai. De tijdelijke verhoging van Haman eindigde aan de galg, die hij had klaargemaakt voor Mordechai. In die geschiedenis werd waar wat Spreuken 11:8 zegt: 'De rechtvaardige wordt uit benauwdheid bevrijd; en de goddeloze komt in zijn plaats.' En wat in Job 21:13 staat: 'In het goede verslijten zij hun dagen; en in een ogenblik dalen zij in het graf.'

19. Hoe worden zij in een ogenblik tot een verwoesting! Zij worden weggevaagd, komen om door verschrikkingen

Als de psalmdichter in het heiligdom is, ziet hij direct het vreselijke lot van de bozen, die hij eerst had benijd. Mensen die elke dag in overvloed leven, verdwijnen plotseling van dit toneel, waar ze zonder God en zonder hoop waren. Ze worden beroofd van al de voordelen waarvan ze hebben genoten zonder de Schepper te danken. Ze eindigen in een plaats van verschrikking, waar ze verteerd worden door wroeging. Zonder waarschuwing worden ze opgesloten en bewaard om te verschijnen voor de soevereine Rechter en daarna hun oordeel te horen. Ze hebben geen deel meer aan de genoegens van de wereld en er blijft niets over van hun vroegere wereldse heerlijkheid.

Job 27:13-23 zegt: 'Dit is het deel van de goddeloze mens bij God, en het erfelijk bezit van de geweldplegers, dat zij van de Almachtige ontvangen: als zijn kinderen talrijk worden, is het voor het zwaard, en zijn nakomelingen zullen niet met brood verzadigd worden. Wie van hem overgebleven zijn, zullen door de dood begraven worden, en zijn weduwen zullen niet wenen. Als hij zilver ophoopt als stof, en kleding vervaardigt als leem, zal hij die vervaardigen, maar de rechtvaardige zal die aantrekken, en de onschuldige zal het zilver verdelen. Hij heeft zijn huis als een mot gebouwd, en als een hut die een wachter gemaakt heeft. Rijk legt hij zich te slapen; hij wordt wel niet weggenomen, maar als hij zijn ogen opendoet, is het er niet meer.'

Verschrikkingen treffen hem als water; 's nachts zal een wervelwind hem wegnemen. De oostenwind zal hem opnemen, en daar gaat hij; hij zal hem van zijn plaats wegvagen. God zal dit alles over hem werpen en hem niet sparen; voor Zijn hand zal hij snel wegluchten. Men zal over hem zijn handen ineenslaan, en van afschuw over hem sissen vanuit zijn woonplaats.'

20. Zoals een droom vervaagt bij het ontwaken, zult U, Heere, als U wakker wordt, hun beeld verachten.

De bozen danken hun voorspoed en hun bestaan aan de barmhartigheid van God. Hun bestaan wordt vergeleken met een droom. Als je wakker wordt, is de droom weg. Zo is het ook met hen. Als ze moeten verschijnen voor God, is hun glans en voorspoed als een nevel in de ochtendzon opgelost. Dan zullen zij die de Heere veracht hebben, zelf veracht worden. 'Want hun worm zal niet sterven, en hun vuur niet uitgeblust worden en zij zullen voor al wat leeft een afgrijzen wezen' (Jes. 66:24).

Laten wij van God leren de wegen van de bozen en hun begeerten te ontvluchten, en zodoende te ontkomen aan het oordeel dat hen zal treffen. 'Ga uit van haar, Mijn volk, opdat u met haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat u van haar plagen niet ontvangt' (Openb. 18:4).

21. Toen mijn hart verbitterd was en ik in mijn nieren geprikkeld werd

De psalmdichter belijdt zijn dwaasheid. Zijn smart was groot geweest. Zijn hart was vol bitterheid en zijn gedachten verzetten zich tegen de wegen van de Allerhoogste. Hij had een ellendig leven. De bron van zijn vrede was opgedroogd. Hij leefde niet meer in gemeenschap met God. Hij was opstandig en mopperde. Hij had zichzelf veel smart aangedaan. De nieren zijn een beeld van de gevoelens van de inwendige mens. En zijn genegenheid ging niet meer uit naar de enige Persoon Die het waard is ons hele wezen te vervullen. Er bleef alleen maar pijn over in het hart, dat door God gemaakt is voor vreugde en lof. De vijand loerde op zijn prooi en bekeek zijn werk van verwoesting in triomf. Maar hij zal nooit het laatste woord hebben t.a.v. hen die de voorwerpen van Gods liefde zijn.

22. Hoe onverstandig was ik toen, ik wist niets! Ik was een redeloos dier bij U

Hoewel hij een heilige van God was, had hij gehandeld alsof hij een onverstandig mens was, die zich verheft tegen de kennis van God. Hij had hun lot benijd. En is dat niet hetzelfde als te verlangen aan hen gelijk te zijn? Zo leren wij dat

godvrezende mannen ook gevaar lopen ten val te komen, wat hun getuigenis op aarde betreft, en dat de genade alleen ons staande kan houden. Overgelaten aan de dwaasheid van ons eigen hart, zullen we meegesleept worden op een weg van opstand tegen God. Asaf vergelijkt zichzelf met een dier zonder verstand en zonder kennis van zijn Schepper. Een dier dat alleen maar het genot heeft van zijn voedsel en van wat zijn instincten hem ingeven. Hij had het geluk alleen maar bezien in betrekking tot het tegenwoordige leven, volgens de uitwendige schijn en de vleselijke begeerten. Voor een ogenblik was hij vergeten dat hij een onsterfelijke ziel bezat, en dat zijn Schepper Zich met waakzaamheid met hem bezighield om te voorzien in zijn ware behoeften, in overeenstemming met Zijn eigen heerlijkheid (Hebr. 12:9v.).

Door het diepgaande oordeel dat hij over zijn dwaasheid uitoefent, geeft de psalmdichter ons het bewijs van het werk van de Geest in zijn ziel. Zo is het in de geschiedenis van alle mannen Gods. Laten wij steeds meer afschuw hebben van het kwaad en zelfs de schijn ervan vermijden. Wat een verschil, aan de ene kant de oprechtheid en de nederigheid, die hen kenmerken die de Heere op aarde eren en dienen en niet bang zijn hun fouten te erkennen; en aan de andere kant de trots en huichelarij van de mensen van de wereld, die hun falen zorgvuldig verbergen en zich beroemen op alle dingen, waardoor ze zich verheffen boven hun medemensen.

23. Niettemin zal ik voortdurend bij U zijn, U hebt mijn rechterhand gegrepen

Wat een ontdekking doet hij van de rijkdom van Gods genade. Als de getrouwe zijn dwaasheid belijdt, ziet hij dat de genade hem geen ogenblik verlaten had. Hoe zal de volmaakte kennis van onszelf, wanneer wij zullen kennen zoals wijzelf gekend zijn, de oneindige hulpbronnen in het licht stellen van Gods geduld en barmhartigheid, waarvan wij de voorwerpen zijn geweest tijdens onze hele levensweg, overeenkomstig de gunst die op ons rust!

‘U hebt mijn rechterhand gevat’. Volgens Zijn soevereine liefde zijn wij nodig voor Hem, opdat Hij voldaan zal zijn. Hij wendt Zijn oog niet af van de rechtvaardige. Dat is het bewijs van Zijn onveranderlijke genade. Hij is God, en geen veranderlijk mens. Hij is trouw aan Zijn beloften. Vleselijke gedachten hadden het uitzicht van de psalmdichter verdonkerd, maar nu oordeelt hij ze in het licht. Hij heeft een afkeer van zichzelf en vindt alleen maar rust en troost als hij de gemeenschap met de God van liefde en van vrede heeft teruggevonden. Hij was bijna gevallen, maar een trouwe hand had de zijne vastgehouden en hem bewaard. Hij kan nu zeggen: ‘Ik zal

voortdurend bij U zijn'. Er was geen onderbreking geweest in zijn betrekking met God, hoewel hij het genot van de gemeenschap had verloren door zijn redeneringen. Zo gaat het altijd met hen die de Heere toebehoren. Laten wij dus oppassen dat we onszelf niet beroven van de vreugde die het licht van Zijn aangezicht ons geeft.

24. U zult mij leiden door Uw raad, daarna zult U mij in heerlijkheid opnemen

Het gaat niet alleen maar om ondersteund te worden, maar om geleid te worden in de gemeenschap met God volgens Zijn wil en gedachten. Dat verwerkelijkte Asaf als hij zichzelf geoordeeld heeft en het genot van Zijn liefde heeft teruggevonden. Het is waar dat God ons vaak leidt terwijl wij het niet weten, en ons dwingt te wandelen volgens Zijn eigen raadsbesluiten – doordat onze eigen wil werkzaam is en ons van Hem verwijderd. Dan gebruikt Hij toom en bit (Ps. 32:9), als wij niet meer geleid worden door Zijn oog, doordat ons oog niet meer op Hem gericht is. In dat geval worden wij, evenals de psalmdichter, toch geleid om ons te beschermen en te zegenen; en dat is een 'pijnlijk werk' in onze ogen.

Nu heeft de getrouwe afgedaan met zijn eigen gedachten en hij houdt op een weg te zoeken in de doolhof van zijn redeneringen. Hij legt zijn hand in Gods hand, die hem leidt met oneindige wijsheid en hij vraagt Hem leiding voor alle dingen. Onze eerdere dwalingen worden een zegen, als ze ons tot dit resultaat brengen. Het einde van onze eigen wijsheid is het begin van de ware wijsheid. Als wij ons laten leiden door Hem Die zegt: 'Bij Mij is raad en wijsheid. Ik ben Inzicht, bij Mij is kracht', zullen we zeker goed geleid worden (Spr. 8:14).

Als de heerlijkheid zichtbaar wordt op de dag van de openbaring van de Koning, zal Israël in genade aangenomen worden. Op dat ogenblik zullen de hemelse heiligen met Hem in heerlijkheid verschijnen (zie Zach. 2:8; Kol. 3:4). Het is dus volkomen juist om te zeggen dat wij door Zijn raad worden geleid gedurende de tocht door de woestijn, en dat wij daarna opgenomen worden in de heerlijkheid van het huis van de Vader. Een heerlijke zekerheid! Wij kunnen de beproevingen van de tegenwoordige tijd aannemen, als wij door het geloof verwerkelijken dat zij niet waard zijn vergeleken te worden met 'de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden' (Rom. 8:18). Zoals Henoch niet meer gevonden werd, omdat God hem wegnam, zo zullen de opgewekte en veranderde heiligen opgenomen worden in de vreugde van het Vaderhuis. De aardse heiligen, die het ware Israël zullen vormen, zullen worden ingevoerd in de zegeningen van het koninkrijk onder de vreedzame scepter van de zolang verworpen Messias.

25. Wie heb ik behalve U in de hemel? Naast U vind ik nergens vreugde in op de aarde

Zijn hart is nu hersteld door het binnengaan in het heiligdom. Wie anders hebben wij in de hemel dan God, Die Zichzelf als de Vader heeft geopenbaard in de Persoon van Zijn Zoon, het Middelpunt en de Bron van alle zegen? Op aarde is er voor de gelovige geen enkele bron van geluk buiten God. Hij is de enige onuitputtelijke bron. Als ons oog niet eenvoudig op Hem gericht is, is er een menigte dingen die ons van Hem aftrekken. Het oog van de psalmdichter is helemaal eenvoudig. Het heeft zich afgekeerd van alles wat zijn blik gevangenield, en nu erkent hij dat God zijn enige schat is, oneindig beter dan de rijkdom, de eer en de genoegens van de wereldling. Niet alleen kan niets 'op aarde' met Hem vergeleken worden, maar ook niet 'in de hemel'. Wat zijn de heiligen? Wat zijn de engelen? Wat zou de heerlijkheid van de hemel zijn, zonder Hem Die ons de Vader heeft verklaard? Zijn tegenwoordigheid is het allerhoogste. Zoals Mefiboseth tegen David zei, kunnen wij zeggen tegen Hem Die ons liefheeft: 'Alle velden, alle aardse goederen zijn zonder waarde, vergeleken bij uzelf' (2 Sam. 19:28-30). De vreugde van de verlost, hun eeuwig geluk zal zijn om straks Zijn aangezicht te zien (Ps. 42:3). 'Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God!'

26. Bezwijkt mijn lichaam en mijn hart, dan is God de rots van mijn hart en voor eeuwig mijn deel

In een wereld waar de zonde verwoesting aanricht en de dood heerst, ontbreekt alles; maar God is de zekere rots van het geloof. Het overwicht van het kwaad, al drukt het op de ziel, doet ons een schuilplaats zoeken bij Hem Die alle macht heeft om te helpen en te bevrijden. Zo wordt het hart van de wereld gescheiden. Het ziet op tot God, bezit Hem als zijn deel en heeft Hem alleen hier op aarde. De ziel die Hem zoekt, heeft aan geen ding gebrek; hoewel beproeving en smart veelvuldig voorkomen op het pad van de getrouwe. Zijn hart wordt bewaard door Gods liefde en hij geniet een 'onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde' (1 Petr. 1:8). Na gedwaald te hebben door twijfels en redeneringen, heeft Asaf nu het anker uitgeworpen in de haven van het geloof. Laten we hem navolgen, opdat onze harten niet ongerust worden door de stormen van het leven en wij rust vinden in Hem: de Rots, het heil en de schuilplaats van de Zijnen, een vaste grondslag van vertrouwen. De winden en de stormen kunnen losbreken, zonder Hem aan het wankelen te brengen.

God is niet alleen mijn Redder in nood. Hij is ook mijn eeuwig erfdeel. Hij voorziet in al mijn behoeften. Allen die Hem niet kennen, zoeken hun deel 'in dit leven' (Ps.

17:14). Mijn deel is in Hem alleen. De hemelen kunnen Hem niet bevatten. Hij is mijn rijkdom, mijn gerechtigheid en mijn leven geworden, omdat Hij Zichzelf aan mij heeft gegeven in Zijn geliefde Zoon. Hij is mijn deel, niet alleen voor dit leven, maar voor de eeuwigheid.

27. Want zie, wie zich ver van U houden, zullen omkomen; U verdelgt allen die als in hoererij U verlaten

Als men ver van God is, in de zonde leeft en in de macht van de satan verkeert, dan is men 'dood in zonden en misdaden' en op weg naar het verderf. God is jaloers om ons hart te bezitten. Als wij belijden Hem toe te behoren en zeggen dat wij Zijn dienstknechten zijn, laten we dan oppassen ons niet van Hem af te wenden en andere dingen na te lopen; dat zou geestelijk overspel zijn. Daaraan heeft het naamchristendom zich schuldig gemaakt. Hij zal het uit Zijn mond spuwen en het zal de woonplaats van boze geesten worden. Dan wordt het naamchristendom 'het grote Babylon, de moeder van de hoeren en de gruwelen van de aarde'. Haar einde zal een onverbiddelijk oordeel zijn (Openb. 18:2-8). 'Daarom zullen haar plagen op één dag komen: dood en rouw en hongersnood en zij zal met vuur verbrand worden'.

Niets is hatelijker voor God, dan alleen de belijdenis Hem toe te behoren. Zijn ogen zijn te rein om het kwade te zien. Wie zich van Hem afkeert, zal ondergaan in de modder van het verderf.

28. Maar wat mij betreft, het is voor mij goed dicht bij God te zijn. Ik neem mijn toevlucht tot de Heere HEERE, om al Uw werken te vertellen

Als de psalmdichter dat vanaf het begin had begrepen, dan zou hij aan de valstrik van de vijand en aan de angsten die het gevolg ervan zijn, ontkomen zijn. Hoe dicht bij de Heere, hoe minder wij beïnvloed worden door de aantrekkelijkheden en de begeerten van de wereld.

'In Zijn licht zien wij het licht' (Ps. 36:10), en leren wij Zijn gedachten verstaan. Wij stellen al ons vertrouwen op Hem. Hij is trouw aan Zijn beloften. Niet alleen leren wij dat het goed is tot Hem te naderen, maar we leren dat dit het geheim is van vreugde en kracht voor de ziel; en dat we, als we ver van Hem zijn, groot gevaar lopen. Buiten Hem hebben wij geen kracht tegen het kwaad dat ons aanvalt. Er zijn hier twee klassen van mensen. Zij die ver van God zijn; en zij die zich afkeren en Hem verlaten. Het is gevaarlijker Hem te verlaten dan veraf te zijn. Van nature leven we allemaal ver van God, maar ernstiger is het de voorrechten, de roepstem, het licht van het evangelie, de zegen, kortom alles wat Zijn genade ons geeft te

verwerpen. Die veraf zijn, bijv. de heidenvolken, zullen omkomen; maar wie zich afkeert, ontmoet Zijn toorn in grotere mate en zal verdeld worden.

Het geluk bestaat erin dicht bij de Heere te leven. De mens had Hem verlaten, maar God is tot ons gekomen in genade, opdat wij vergeving zouden vinden en al Zijn werken zouden vertellen. Wie op Hem vertrouwt, is daar waar men Zijn werken ziet en ervaart. Zijn hart is bereid die te bewaren en te leren verstaan. Hij geniet de vreugde van het getuigenis van de trouw van God, in Wie hij geloofd heeft. Dan verheft zich de lof uit elk hart dat door de Heilige Geest vervuld is met vreugde, ook al zijn de omstandigheden vol moeilijkheden (Ps. 30:5, 11-12).

Bron: Le Messenger Évangélique 1940-12; Titel: Epreuve d'Asaph

